

ab ipso conditam et præscriptam accurate observent, et utilia monita ac consilia quæ filiis suis tradidit summo studio exsequi conentur. Denique dilectis in Christo filiis illustribus, et nobiles viris principibus, ac dominis temporalibus, necnon venerabilibus fratribus archiepiscopis, et episcopis, aliisque in quavis dignitate constitutis sæpeditam Societatem Jesu, et singulos illius socios plurimum in Domino commendamus, eosque exhortamur ac rogamus, non solum ne eos inquietari a quocumque permittant ac patiantur, sed ut benigne illos, ut decet, et cum charitate suscipiant. Decernentes præsentis litteras, et in eis contenta quæcumque semper et perpetuo firma, valida et efficacia existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiiri et obtinere, et ab illis ad quos spectat, et pro tempore quodcumque spectabit inviolabiliter observari debere; sicque et non aliter per quoscumque iudices quavis potestate fungentes judicari et definiri pariter debere ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari, non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis ac præsertim supræmoris litteris in forma Brevis felicis recordationis Clementis decimiquarti incipientibus: Dominus ac Redemptor noster, Sub annulo piscatoris expedita die vigesima prima Julii anni Domini millesimi septin-

gentesimi septuagesimi tertii, quibus ad præmissorum effectum expresse ac speciatim intendimus derogare, cæterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut eorundem præsentium litterarum transumptis sive exemplis etiam impressis manu alicujus notarii publici subscriptis, et sigillo personæ in ecclesiastica dignitate constitutæ munitis eadem prorsus fides in iudicio et extra adhibeatur quæ ipsis præsentibus adhibetur, si forent exhibitæ vel ostensæ. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ ordinationis, statuti, extensionis, concessionis, indulti, facultatis, declarationis, receptionis, reservationis, moniti, exhortationis, decreti, et derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicæ millesimo octingentesimo quartodecimo, septimo Idus Augusti, pontificatus nostri anno quindecimo.

A CARD. PRO-DATARIUS

R. CARD. BRASCHIUS DE HONESTIS,

Visa

De Curia D. Testa.

F. Lavizzarius.

JOB PROPHEA.

(1. Job dicitur natus matre *Bosra*, patre *Zara*, vel *Zareph*, Isaaci pronepote, nam Abraham genuit Isaac; hic Esau; hic Rahuel; hic *Zara*; hic Job (*Gen. xxxvi*). Fuit ergo Job quintus ab Abrahamo. Sic traditur in Appendice libri Job, quam Septuaginta Interpretes, et SS. Ambrosius, Chrysostomus, Augustinus, Eusebius, et alii Patres in Catena, et a Bellarmino citati, passim ut legitimam admittunt. Hic habitavit in terra Hus, seu in Ausitide in orientali Idumæa, in Bozræ finibus; et ut rex imperavit in Edom post Balac seu Bela, ut in Genesi nominatur; et regem fuisse ipsemet Job satis innuit cap. *xix*, v. 9, et alibi. Imo regem regum fuisse probat Pineda in cap. prim. Job., v. 3, ubi dicitur: «Erat vir ille magnus inter omnes orientales.» (2. Fuit idem etiam Sacerdos, ut patet ex sacrificio, quod obtulit vers. 5. (3. Fuit et Propheta, inquiunt SS. Hieronymus, Augustinus, Gregorius, ut colligitur ex cap. *xiv*, v. 1. (4. Et insuper martyr, imo multis martyribus majorem vocat S. Chrysostomus, cum aliis, quos passim citant Pineda et Salianus.

(5. Jobum fuisse sub id tempus quo mortuus est Isaac ejus abavus, et quidem ipso anno quo Jacob cum suis in Ægyptum descendit; sicque vixisse sub tempus habitationis Hebræorum in Ægypto, et pertigisse ad tempora Moysis, colligitur ex communi et verosimiliori sententia, quam tenent Philo, Aristæas, Athanasius, Chrysostomus, Augustinus, Theodoretus, et ex re-

centioribus Abulensis, Pererius, a Lapide, Pineda, et alii; vixit enim ducentis et pluribus annis: Job. cap. ultim., vers. ultim. (6. Hæc ex eruditiss. Tirino Comment. in *Gen.* cap. *xxxvi*, et in Job. cap. *i*, ubi insuper addit trigesimo post anno Jobum uxorem duxisse *Bosorram* Arabissam, ac sub idem tempus regnum administrasse. Calmetus autem in dictionario verb. *Job*, § Rerum a Job gestarum, refert scriptores alios tradere Jobi uxorem vocatam fuisse *Ramissam* e genere *Loth*, id est Moabitidem, vel Amonitidem.

ADDITIONES CASINENSES.

Job virtute, patientia et pietate insignis, terram Hus, seu Ausitidem in orientali Idumæa in Bosræ finibus incolebat.

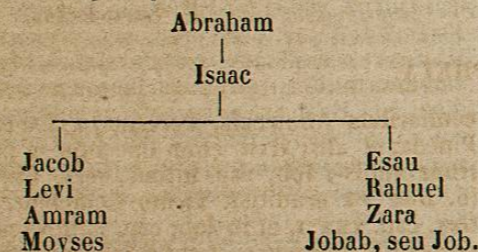
Quando ortus sit, quaque tempestate flourerit, dissidentibus scriptoribus, valde incertum. Ad Græcorum et Arabum Job exemplarium calcem, atque in veteribus vulgaris latinis Bibliis, hæc, ut aiunt, ex Syriaco excerpta leguntur: «Hic in terra quidem Ausitide redditur habitans in finibus Idumææ et Arabiæ, et erat ei nomen Jobab. Cum autem accepisset uxorem Arabissam, generat filium, cui nomen Emmon. Erat autem ipse ex patre quidem *Zara*, de filiis Esau filius, matris autem *Bosræ*: ita ut ipse sit quintus ab Abrahamo. Et hi sunt reges qui regnarunt in Edom, cujus regionis etiam ipse dominatus est: primus Balac filius Beor, et nomen civitatis ejus *Dennaba*; post Balac autem Jobab, qui vocatur Job; post hunc

autem Asom, qui erat dux ex regione *Themantide*; post hunc autem *Adad*, filius *Barad*, qui excidit *Madiam* in campo *Moab*, et nomen civitatis ejus *Getham*. Amici autem qui ad eum venerunt *Eliphaz*, de filiis *Esau Themanorum*; *Baldad*, tyrannus *Sauchæorum*; *Sophar*, rex *Minæorum*.

Hæc omnium vetustissima est *Jobi* genealogia, cui *Aristæas*, *Philo*, *Polyhistor* apud *Eusebium* lib. *ix*, cap. 25, *Præpar. Evang.*, suffragantur. Neque sane rejici posse videtur, quippe a veteribus Patribus comprobata; ita ut a *Judæis* ad nos devenisse affirmare fas sit.

Insuper ex sacris litteris id ipsum vel colligi potest: siquidem in cap. *xxxvi* *Genes.*, v. 31, 32, 33, ubi genealogia filiorum *Esau* recensetur, hæc habentur: *Reges autem qui regnaverunt in terra Edom, antequam haberet regem filii Israel, fuerunt hi: Bela filius Bear, nomenque urbis ejus Denaba. Mortuus est autem Bela, et regnavit pro eo Jobab, filius Zars de Bozra.* Hæc totidem verbis repetuntur *I Paralip.*, v. 43, 44. «Jam vero communiter persuasum est Jobab ipsissimum esse S. Jobum patientiæ exemplum illustre;» Sic *Calmetus* in *Genes.* loc. cit.

Hinc sequens genealogia de *Jobo* subnecti potest, ut eundem *Moysi* coævum ex magis recepta opinione faciamus.

Quoad verò ejus historiam spectat, hæc ex S. textu deprompta nosse satis sit.

Job virtute et religione eximius, pecoribus atque mancipiis ditissimus, maribus septem, feminis vero tribus ex eadem probabiliter uxore susceptis, apud Orientis regiones, et omnes citra et ultra *Jordanem* populos maximum fuit. Ejus filii per circulum vicissim sese convivio excipiebant; circulo autem peracto, pius pater pro eorum singulis holocaustum Deo immolabat, ut si quid forte deliquissent, ignosceret. Adhæc ab omni non modo operum, sed etiam mentis nequitia adeo procul erat, ut se cum oculis suis convenisse dicat, ne vel virginem intueretur; ac insuper pauperibus, pupillis, viduis, cæcis, claudis omni studio adfuisse idem ipse fateatur.

Inter filios Dei, sive angelos, quadam die Satan quoque coram Domino adstans, ab eoque rogatus an Jobi virtutem animadvertisset, ita Jobum idcirco se gerere dixit, quod eum bonis maximis affectisset; ac justitia sane, si quid ei calamitatis contingeret, recessurum.

Quamobrem, sinente Deo ut de viro caperet experimentum, modo ejus incolumitati non officeret, Satan in ejusdem agros

impulit Sabæos, qui agricolis cæsis, boves diripuerunt; ignem e nubibus demisit, qui oves pecuariosque confecit: tres Chaldæorum turmas concitavit, qui camelos abduxerunt; deinde, filiis ac filiabus apud primogenitum fratrem mensæ discumbentibus, adeo furem ventum excitavit, ut domo concussa atque eversa, omnes ruinis oppressi mortem occubuerint. Quibus nuntiis, alterum altero insequente, auditis, Job scindens vestimenta sua, tonso capite, corruens in terram, adoravit, dicens: *Nudus egressus sum de utero matris meæ, et nudus revertar illuc: Dominus dedit, Dominus abstulit; sicut Domino placuit, ita factum est: sit nomen Domini benedictum.*

Iterum Satan coram Domino constitutus, ab eoque interrogatus, an Jobi tot tantisque calamitatibus affecti patientiam obstupisset: Omnia, respondit, homo ultra dimittit, modo sua salutem integram sit, qua si Job destitueretur, a Domino esset defecturus. Quocirca ille spiritus nequam, Deo permittente, modo vitæ parceret, iis (Jobum) afflixit vulneribus, ut sedens in sterquilinio fluentem toto corpore sanie testa radere cogeretur. Atque quo magis mala hæc ingravescerent, uxorem quoque (diabolico impulsu; ut D. Gregorius M. scribit) ad illum de sua simplicitate redarguendum, atque ad incitandum contra Deum præsto fuit. Cujus stultitiæ Job procul ab adhærendo, eandem insuper de contemptu in divinam providentiam increpavit: et in his omnibus, ut sacer textus aperte significat, non peccavit Job labiis suis.

Interea audientes tres amici Job omne malum quod accidisset ei, venerunt singuli de loco suo *Eliphaz Themanites*, et *Baldad Suhites*, et *Sophar Naamithes*. Cumque elevassent procul oculos suos, non cognoverunt eum, et exclamantes ploraverunt.... Et sederunt cum eo in terra septem diebus et septem noctibus, et nemo loquebatur ei verbum: videbant enim dolorem esse vehementem (Job *ii*, *11* et seqq.).

Post hæc aperuit Job os suum, et maledixit diei suo. Et locutus est: *Pereat dies in qua natus sum, et nox in qua dictum est: Conceptus est homo. Dies ille vertatur in tenebras.... Obscurent eum tenebræ, et umbra mortis.... Quare non in vulva mortuus sum, egressus ex utero non statim perii?... Nunc enim dormiens silerem, et somno meo requiescerem....* (Job *iii*, *1* et seqq.).

Ob hæc, et alia hujusmodi verba, atque concepta, ex Judæis quidam Jobum impietatis arcessunt: blasphemiam et impatientiam a recentioribus quibusdam hæreticis accusatur. At Patres et Catholici interpretes jure meritoque illum excusant. Quippe animadvertunt familiarem Orientalium sermonem magis vividum esse, igneam magis quam nostrum; hinc phrases apud ipsos haberi, quæ multo infra significationis suæ vim explicandæ ac intelligendæ sunt ad justum sensum assequendum.

Ortum suum eisdem fere ac Job verbis exprimit *Jeremias* cap. *xx*, v. 14, 15, hoc

pao. *Maledicta dies in qua natus sum: dies in qua peperit me mater mea, non sit benedicta: maledictus vir qui annuntiavit patri meo dicens: natus est tibi puer masculus: qui non me interfecit a vulva, ut fieret mihi mater mea sepulcrum.* Paria ferme in Abacuco cap. 1, v. 2, et seq. leguntur. Phrasibus ita vividis, ut modum superare videantur, frequentissime utuntur Psalmi. Verborum igitur Jobi vis ex ejusmodi Orientalium primavorumque idiomatum stylo mitiganda est.

Deinde si Jobus in impatientia et blasphemia crimen revera lapsus dicatur, Satanias ipsum tentando superavisset: adeoque S. Scriptura merito, patientia et virtuti Jobi favens, vel mendax esset, vel suspecta, quod impium est cogitare. Verba igitur loquentis ita accipienda sunt, ut omni blasphemiae et impatientiae suspicione, quam primo intuitu ingerunt in audientes, penitus liberentur.

« Non ita tamen Jobum excusamus, ut illius verba laude digna judicemus. Neque enim omnes Jobi sermones culpa vacasse asserimus. Quaedam illi exciderunt quae vidua nimis esse et modum excedere videantur. Miles est, qui strenue hosti resistens, illum denique superat, sed non sine vulnere. Tentatur Jobus spiritu blasphemiae: doloris acerbissimi stimulos animo patitur, quorum molestiam diu et forte etiam pluribus mensibus tacens tolerat. Denique illi verba quaedam meroris excidunt, animi sententias coram amicis effundit, idque exprimit quod mente patitur vividis phrasibus et emphaticis; semper tamen intra debitam providentiae et sapientiae Numinis observantiam. In his omnibus nihil censura notandum occurrit, nihil quod ab adversariis tanta severitate reprehendatur. Dandum est aliquid aestui doloris, ut datur aegroto quem morbus angit. » Calmet ad cap. III Job, v. 1. Videsis sacrum textum cap. xxxix, v. 25, cap. xlii, v. 6.

Quoad vero libri argumentum attinet, totum sane in hac maximi momenti quaestione versatur: utrum viros tantum impios in hac vita malis afficiat Deus, inter quos Jobus recenseretur: asfirmabant amici. Contra vero Job suae innocentiae conscius, gravioribus quam mereretur se poenis affectum asseruit; et justos, vel tantum ad eorum constantiae experimentum, vel etiam ad perfectionis incrementum, vel denique ob Dei judicia omnino homini impervia quandoque plecti ostendit. Controversiam Deus ipse definit, vera Jobum disputasse pronuntians; « quin tamen quaedam temere prolata comprobaret, quae doloris vis et disputationis ardor, veluti per vim ab eo eduxerant. » Calmet, Dict. Bibl., verbo Job.

Hanc sacrarum Scripturarum de calamitatum ac malorum distributione in hac vita doctrinam, Augustinus, plus semel in suo aureo libro de Civitate Dei, inculcavit. « Placuit divinae providentiae, sic ille, praeparare in posterum bona iustis quibus non fruuntur impii, et mala impiis quibus non cruciabuntur boni. Ista vero temporalia

bona et mala utrisque voluit esse communia: ut nec bona cupidius appetantur quae mali quoque habere cernuntur, nec mala turpiter evitentur quibus et boni plerumque afficiuntur. » De Civit. Dei, lib. 1, cap. 8.

Et cap. 9 eod. haec addit: « Deinde habent aliam causam boni, quare temporalibus affligantur malis, qualem habuit Job; ut sibi ipse humanus animus sit probatus, et cognitus, quanta virtute pietatis gratis Deum diligat. »

Amplius cap. 2, lib. xx eod., se ignorare dixit « quo judicio Dei bonus ille sit pauper, malus ille sit dives: iste gaudeat quem pro suis perditis moribus cruciari debuisse meritoribus arbitramur; contristetur ille quem vita laudabilis gaudere debuisse persuadeat. . . . Quamvis enim haud sciamus quo judicio Deus ita, vel faciat, vel fieri sinat, apud quem summa virtus est, et summa sapientia, summaque justitia, nulla infirmitas, nulla temeritas, nulla iniquitas, salubriter tamen discimus non magni pendere, seu bona, seu mala, quae videmus esse bonis malisque communia. »

Quis sit auctor libri Job incertum est: quippe variae sunt ac multiplices auctorum ecclesiasticorum sententiae, « nullis tamen, ut Natalis Alexander scribit (Hist. Eccles. Vet. Test., diss. 13, propos. 4), firmis argumentis, sed levioribus conjecturis fultae. » Quidam ab eodem ipso primum Syrorum seu Arabum idiomate exaratum, postea vero a Moyse vel ab Israelitarum aliquo hebraice versum autumant; quidam vero vel Salomoni, vel Isaiae, vel denique recentiori alicui attribuunt: nonnullis a Moyse conscriptum esse visum est. In hac opinionum varietate, consultus cum S. Gregorio Magno in praefat. in Job. cap. 1, dicimus.

« Quis haec scripserit, valde supervacue creditur: cum tamen auctor libri Spiritus sanctus fideliter credatur. Ipse igitur haec scripsit qui haec scribenda dictavit. Ipse scripsit qui et illius operis inspirator existit. »

Liber hiecc, non soluta oratione, sed carminibus instructus est, nequaquam sono, aut numero addictis. In phrasium vero ac conceptuum sublimitate, in descriptionum proprietate, dictionumque varietate, ita eminet, ut nihil supra. « Sane poesi hac uberio-rem, et elegantius, varietatibus atque ornamentis magis refertam apud veteres invenire non erit. » Calmet, Dict. Bibl., verbo Job. Ab utraque Latinorum et Graecorum Ecclesia, ut et a Trident. sess. 4, liber iste canonicus et fide credendus habetur, sicut et antea tenuit Synagoga quae eundem inter hagiographos venerata est.

Jobum aliquando inter homines vitam egisse, nec scenicam esse personam, et revera ipsi contigisse quae in libro ejus nomine inscripto narrantur, luculentissimis S. Scripturarum testimoniis evincitur, quae Jobi pietatem ac patientiam commendantes, fidelibus in exemplum proponunt. Sic apud Ezechiel. cap. xiv, v. 14 et seqq.: *Et si fuerint tres viri in medio ejus (Noe, Daniel et*

Job), ipsi justitia sua liberabunt animas suas, ait Dominus exercituum. . . . Si autem et pestilentiam immisero super terram illam, et effudero indignationem meam super eam in sanguine. . . . et Noe, et Daniel, et Job fuerint in medio ejus. . . . Item Tobiae, c. ii, v. 12 et 15: *Hanc autem tentationem ideo permisit Dominus evenire illi (Tobiae), ut posteris daretur exemplum patientiae ejus sicuti et sancti Job. . . . Nam sicut B. Job insultabant reges, ita isti cognati ejus irridebant vitam ejus (Tobiae), dicentes: Ubi est spes tua? — Amplius Jacobi, cap. v, v. 11: Ecce beatificamus*

JUBILAEUM.

SUMMARIEM.

1. Jubilaei etymologia indicatur, et unde sit dictum, ad n. 2. — 3. Annus Jubilaei quid sit, et cur dicatur annus sanctus, ad n. 4. — 5. Jubilaeum triplex assignatur, et taliter sumptum quid sit, ad n. 6. — 7. Jubilaeum Romanum quando incepit, a quo primum institutum, intra quod temporis spatium recurrat: vide v. *Annus Sanctus.* — 8. Durante Anno Sancto quales indulgentiae suspendantur, vel non, ad n. 16. — 17. Anno Sancto quales facultates absolventi suspendantur, vel non, ad n. 21. — 22. Suspendio indulgentiarum et facultatum in Anno Sancto quando incipiat et desinat. — 23. Ad lucrandum Jubilaeum Anni Sancti quid requiratur. — 24. Jubilaeum Anni Sancti quoties lucrari possit. — 25. Jubilaeum a Papa concedi solitum post expulsum Annum Sanctum provincis exta Italianam, quod contineat, et a quibus lucrari possit, ad n. 27. — 28. Bullae Jubilaei quomodo interpretandae. — 29. Afferuntur tenor notificationis pro Jubilaeo Anni Sancti concessa a Clemente X, et pro alio concessa ab Innocentio XII ad n. 30. — 31. Subnectitur

ARTICULUS I.

Jubilaeum quoad ea quae concernunt ejus etymologiam, naturam et divisionem.

(1. Hoc nomen *Jubilaeum, Jubileum, Jubilaeus, Joboleum, Jubilaeum*, ab aliis atque aliis, teste Gobat in Quinario, cap. 1, de Jubilaei natura, num. 1, sic diversimode scriptum, significabat apud Hebraeos annum remissionis quolibet quinquagesimo recurrentem, quo scilicet cuilibet suae possessiones, domus, agri, vineae, et alia hujusmodi, quae per hypothecam, venditionem, etc.; a se alienaverat, item mancipia suae libertati sine aliquo pretio restituebantur, quo etiam anno terra non colebatur, sed vescebantur Judaei iis quae partim ex praeteritis annis collegerant, et partim illo anno terra ipsa sine ulla cultura sponte producebat, quod totum clare patet Levitici xxv, ubi inter alia, sub num. 10 et 11, impositum fuit Hebraeis hoc speciale praecipuum: *Sanctificabis annum quinquagesimum, et vocabis remissionem cunctis habitatoribus terrae, ipse est enim Jubilaeus; revertetur homo ad possessionem suam, et unusquisque redibit ad familiam pristinam, quia Jubilaeus est, et quinquagesimus annus.* (2. Hoc nomen putant Liranius et Turrecremata apud Navarrum, to. III, comment. de Jubilaeo et Indulgentiis, notabil. 1, num. 2, derivari a voce Hebraea *Jobel*, quae buccinam sonat: buccinae enim sonitu Jubilaeus indicabatur. Alii tamen dicunt quod *Jobel* significat

eos qui sustinerunt. Sufferentiam Job audistis, et finem Domini vidistis.

Ut proinde eorum insipientia et temeritas omnino notanda sit qui Jobi existentiam impugnare vel de ea dubitare ausi sunt, contra quam S. Scripturarum testimonia apertissime declarant, Ecclesiaeque Latinae ac Graecae Patres, universa antiquitas, scriptorumque, atque interpretum chorus uno ore testantur. Hinc Ecclesia illum ut sanctum colit, ejusque festum celebrat vi Idus Maii, in Martyrol. Rom. Sed haec hactenus.

bullae suspensiva indulgentiarum tempore Jubilaei Romani edita a Benedicto XIII ad n. 32. — 33. Declaratio ex viva voce oraculo justissimi Benedicti XIII quoad indulgentias in Anno Sancto suspensas. — 34. Indicantur aliae gratiae ad hoc a prelaudato Summo Pontifice concessae ad n. 37. — 38. Afferuntur consilio Benedicti XIV suspensiva indulgentiarum pro Anno Sancto. — 39. Indulgentia plenaria quatenus ipsa significat remissionem totius poenae debitae pro peccatis, obtinetur etiam Anno Sancto a profitentibus in religione ad n. 42. — 43. Quaedam annotantur de Suspensione indulgentiarum in Anno Sancto ad n. 45. — 46. Subnectitur bulla Benedicti XIV concessionis indulgentiarum in Anno Sancto pro monialibus, anchoritis, etc. — 47. Afferuntur notificationes pro animabus in purgatorio. — 48. Indicantur concessionem et privilegia pro Mönachibus de Observantia. — 49. Subnectitur alia constitutio Benedicti XIV in materia Jubilaei. — 50. Afferuntur ad hoc resolutiones var. dubiorum ad n. 79. — 80. Adducitur consilio Clementis XIII indictione Jubilaei anno 1 sui pontificatus.

quinquagesimum. Unde potius dici deberet *Joboleus* quam *Jubilaeus*. Alii vero cum Bellarmino de Indulgent., lib. 1, cap. 1; Sanctarello tract. de Jubilaeo, cap. 1, dub. 1, dicunt derivari a verbo Hebraeo *Jubal*, quod significat producere seu germinare, quia illo anno quinquagesimo, ut dictum est, terra sine cultura de se fructus producebat.

(3. Hinc ex quo Dominus Noster Jesus Christus non venit solvere legem, sed spiritualiter adimplere, ad similitudinem antiqui ritus, ut pote futurorum praefigurativi, in Ecclesia catholica altiori quadam ratione institutus fuit *Annus Jubilaeus, seu Jubilaei*; communiter appellatus *Annus Sanctus*, eo quod ipso anno plenissima peccatorum remissio seu indulgentia sit concessa, et ad eam lucrandam sanctissima pietatis opera a fidelibus certatim edantur, ut notat Gobat loc. cit., num. 2; Sanctarell. loc. cit., dub. 2, et alii passim. (4. Unde annus Jubilaei solet a theologis sic describi: « Annus quo visitantibus certas ecclesias et certa pia opera facientibus indulgentia plenaria conceditur, cum facultatibus circa absolutionem a peccatis et censuris reservatis, et circa commutationem votorum. » Et circa hunc annum Jubilaei, quamvis aliqui, ut notat Viva de Jubilaeo quæst. 1, art. 1, num. 3, dixerint quod Annus Sanctus vocari debeat *Jubilaeus*, remissio vero et indulgentia *Jubilaeum*. Sanchez tamen docet indifferenter utrumque vocari, et *Jubilaeus* et *Jubilaeum*.